

Arrest

nr. 98 567 van 8 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 11 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op (...) in de Georgische hoofdstad Tbilisi, waar u ook geregistreerd was. Op uw 17de vernam u dat u aan tbc lijdt. U kreeg toen een behandeling voor deze ziekte en 2 jaar later werd u genezen verklaard. Ter staving van uw asielerelaas haalt u volgende feiten aan.

Op 25 mei 2011 nam u op de Rustavellilaan in Tbilisi samen met uw ouders, A. N. (...) en L. M. (...), deel aan de protestactie georganiseerd door Nino BURJANADZE, oprichtster en hoofd van de politieke partij Democratic Movement-Free Georgia. Ook in de dagen daaraan voorafgaand had u reeds enkele malen een dergelijke protestactie bijgewoond. Op 25 mei 2011 zakte u in de namiddag samen met uw

ouders af naar de Rustavellilaan. 's Avonds deden geruchten de ronde dat de manifestatie door de ordediensten zou worden opgebroken. Daarom stuurden uw ouders u rond 23 uur naar huis uit veiligheidsoverwegingen. Zelf bleven ze achter op de manifestatie. Toen u zo'n 45 minuten later thuiskwam en de televisie aanzette, zag u dat de speciale brigade de manifestatie hardhandig oprak. Verschillende mensen werden gearresteerd en verdwenen spoorloos. Na het zien van deze beelden probeerde u uw ouders te contacteren, maar u kon hen niet bereiken. Toen u ook de volgende dag nog geen nieuws had van uw ouders, ze waren immers ook niet naar huis gekomen, verwittigde u een vriend van uw vader, G. B. (...) genaamd. U vertelde hem wat er gebeurd was en hij beloofde uit te zoeken wat er aan de hand was. Zelf raadpleegde u verder niemand omdat het volgens u geen zin had zelf aangifte te doen van de verdwijning van uw ouders. De autoriteiten zouden namelijk nooit toegeven dat zij iets met de verdwijning van uw ouders te maken hadden. In juni 2011 kwamen onbekende mensen naar het appartement, waar u voorheen met uw ouders verbleef. Ze klopten aan, maar u durfde de deur niet te openen. U vroeg wat ze wilden en ze antwoordden dat ze op zoek waren naar uw vader, maar u weigerde de deur te openen. Diezelfde maand kwamen onbekende mensen 's nachts nog verschillende keren, minstens twee keer per week, op de deur van het appartement kloppen, maar u reageerde niet meer en deed telkens alsof u niet thuis was. Omwille hiervan verbleef u na juni 2011 's nachts niet langer in het appartement, maar bij de vriend van uw vader of bij andere vrienden. In september 2011 ging uw gezondheid erg achteruit omwille van de stress aangaande de verdwijning van uw ouders en stak de tbc opnieuw de kop op. U ging opnieuw naar het ziekenhuis waar u zich voorheen reeds laten behandelen had en vroeg om een check-up. Die werd u echter geweigerd en u werd terug naar huis gestuurd. Omdat uw ziekte niet behandeld werd, voelde u zich steeds slechter. In januari 2012 voelde u zich zo ellendig dat u uiteindelijk een minibus naar het ziekenhuis nam en er om een behandeling vroeg. Daar kreeg u echter te horen dat er niets meer voor u gedaan kon worden en werd u opnieuw naar huis gestuurd. Aangezien uw gezondheidstoestand zienderogen achteruitging, raadde de vriend van uw vader u in januari 2012 aan om uit Georgië te vertrekken en hij regelde uw reis.

U verliet Georgië uiteindelijk op 22 februari 2012. Vanuit Tbilisi bracht de vriend van uw vader u naar Batumi, waar hij afspraken maakte met een vrachtwagenchauffeur. Verborgen in de cabine van de vrachtwagen reisde u samen met een andere jongen naar België, dat u bereikte op 27 februari 2012. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, waarna u in het ziekenhuis werd opgenomen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de reden voor uw vertrek uit uw land van herkomst, Georgië, tweeledig is. Enerzijds verwijst u naar de verdwijning van uw ouders na de protestmanifestatie in Tbilisi op 25 mei 2011. Anderzijds voert u ook medische problemen aan.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade overeenkomstig de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de verdwijning van uw ouders, moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen enkel element aanhaalt waaruit blijkt dat u omwille hiervan persoonlijk iets te vrezen heeft. U haalde aan dat u uw ouders de laatste keer zag op 25 mei 2011 rond 23uur, toen u de Rustavellilaan in Tbilisi verliet, waar u en uw ouders sinds die namiddag deelnamen aan een protestactie tegen het toenmalige bewind in Georgië. Uw ouders stuurden u op dat moment uit veiligheidsoverwegingen naar huis omdat er geruchten waren dat de protestactie opgebroken zou worden, wat kort daarna ook gebeurde. Sindsdien slaagde u er niet meer in uw ouders te bereiken en ook zelf namen ze geen contact met u op (CGVS, p. 5 en 14-15). In juni 2011 klopten op een nacht onbekende mensen op de deur van het appartement van uw ouders, waar u zelf nog steeds verbleef, omdat ze op zoek waren naar uw vader. In de daarop volgende weken werd er 's nachts nog meermaals op de deur geklopt (CGVS, p. 14 en 18-19). Deze feiten zijn echter onvoldoende om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen. Zo wist u niet wie de mensen waren die in juni 2011 naar jullie appartement kwamen op zoek naar uw vader. Deze mensen waren voor u volledige onbekenden en u heeft hen op dat moment ook niet gezien aangezien u de deur niet opende en u zich beperkte tot de vraag wat deze personen kwamen doen. Bijgevolg kon u ook niet zeggen of het gewone burgers waren, medewerkers van de overheid of of ze nog in een andere hoedanigheid naar uw vader kwamen informeren. Zodoende kon u evenmin zeggen waarom deze mensen uw vader zochten en kon u enkel vermoeden dat deze reden verband hield met de aanwezigheid van uw vader op de protestaties in mei 2011 (CGVS, p. 14 en 18-19). U haalde ook aan dat er na voor vermeld feit in die maand 's nachts nog verschillende malen op de deur van het appartement werd geklopt, minstens twee maal per week. Wie dit deed, weet u niet aangezien u de deur nooit opende, maar deed alsof u niet thuis was. Van binnen in het appartement kon u de mensen die voor de deur stonden zelf ook niet zien (CGVS, p. 18-19). Of er na juni 2011 nog iemand naar jullie

appartement kwam, weet u niet aangezien u daar 's nachts zelf niet meer verbleef. Overdag keerde u af en toe nog terug naar het appartement, maar toen kwam er niemand meer langs. Of er op andere momenten nog iemand naar het appartement is geweest, weet u niet en u heeft hier ook niet naar geïnformeerd bij uw bureu. U argumenteerde dat u voorheen al geen contact had met de bureu en u bijgevolg niet inzag waarom u plots bij de bureu zou moeten informeren. U voegde er nog aan toe dat u gewoon probeerde om u de situatie zo weinig mogelijk aan te trekken (CGVS, p. 18). Het feit dat u naliet dit te doen, relativeert de door u verklaarde vrees. In ditzelfde verband moet er trouwens op gewezen worden dat u deze vrees niet kon concretiseren. Op de vraag wat u vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst, moest u toegeven dat u niet wist wat er met u zou of kon gebeuren bij terugkeer. U kon enkel aangeven dat u de mensen vreest die verantwoordelijk zijn voor de verdwijning van uw ouders. Gevraagd wie u dan precies bedoelt, antwoordde u dat u de mensen vreest die de demonstratie op 26 mei 2011 uiteendreven en zij handelden in naam van de toenmalige autoriteiten (CGVS, p. 21). U vreest hen omdat ze hun tegenstanders uit de weg ruimen (CGVS, p. 22). Wat er ook van zij, zelfs indien de toenmalige autoriteiten verantwoordelijk zouden zijn voor de verdwijning van uw ouders, dient erop gewezen te worden dat uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de coalitie van de oppositie onder leiding van Bidzina Ivanishvili op 1 oktober 2012 de parlementsverkiezingen gewonnen heeft en hiermee een einde kwam aan de hegemonie van de National Movement, de partij van president Mikheil Saakashvili. Behalve de National Movement en de coalitie Georgian Dream haalde bij deze verkiezingen geen enkele andere partij de verkiezingsdrempel van 5 procent om in het parlement te kunnen zetelen. Sinds 2 oktober 2012, de dag waarop Saakashvili zijn nederlaag toegaf, is een bladzijde omgeslagen in de politieke geschiedenis van Georgië en heeft zich een nieuw politiek landschap afgetekend. De oppositie van gisteren is vandaag de meerderheid geworden en Bidzina Ivanishvili is door president Saakashvili ondertussen officieel benoemd tot eerste minister. Enkel naasten van of personen die lid zijn van de coalitie van Bidzina Ivanishvili maken deel uit van zijn regering. Tea Tsulukiani, die benoemd werd tot minister van justitie, heeft gedurende 10 jaar gewerkt bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg. De voormalige ombudsman van Georgië, Sozar Subari, die reeds jarenlang de wantoestanden in het gevangeniswezen aanklaagde, heeft de ministerportefeuille voor de organisatie van het gevangeniswezen gekregen. Beiden hebben reeds aangekondigd radicale hervormingen te zullen doorvoeren.

Daarnaast haalde u ook aan dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u aan tbc lijdt en u in Georgië niet de medische verzorging kreeg die u nodig had. Er dient echter op gewezen te worden dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u omwille van een van voornoemde redenen in uw land medische verzorging zou zijn ontzegd. Zo verklaarde u dat u in Georgië op uw zeventiende gediagnosticeerd werd met tbc. Gedurende twee jaar kreeg u vervolgens een behandeling in het tbc-dispensarium in Tbilisi, waarna u genezen werd verklaard. In september 2011 herviel u echter. Daarom ging u opnieuw naar het tbc-dispensarium voor een check-up, die u echter geweigerd werd (CGVS, p. 7, 9-10, 17 en 20). Waarom men weigerde u te onderzoeken, weet u niet. U opperde dat de medewerkers van het ziekenhuis misschien lui waren, maar u niet weet wat de precieze reden was (CGVS, p. 20). Omdat uw ziekte niet behandeld werd, ging uw gezondheidstoestand in de daaropvolgende maanden ernstig achteruit. In januari 2012 was u er zo erg aan toe dat u zelf uiteindelijk toch opnieuw naar het ziekenhuis ging. Daar kreeg u te horen dat men niets meer voor u kon doen omdat u de medicijnen waarover het ziekenhuis beschikte reeds tijdens uw eerste behandeling had gekregen en ze dus niet meer zouden werken. U stelde de dokters voor dat ze zelfs een operatie mochten uitvoeren, maar dat weigerden ze eveneens omdat een operatie zodanige complicaties zou opleveren dat u zou sterven en ze voor de vorm van tbc die u heeft in Georgië geen operaties uitvoeren (CGVS, p. 19-20 en 21-22). Hieruit blijkt evenmin dat er sprake is van een intentionele bedreiging van uw vrijheid, leven of fysieke integriteit. De bezwaren die dokters uitten zijn immers van medische aard. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Terloops zij nog opgemerkt dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal aanhaalde dat u onder invloed stond van zware medicijnen en u zich daardoor bepaalde zaken misschien niet kon herinneren (CGVS, p. 7). Afgezien van het feit dat uw gehoor op het Commissariaat-generaal zonder noemenswaardige problemen verliep en u zich bepaalde gebeurtenissen en data wel precies voor de geest kon halen, liet u na het Commissariaat-generaal enig medisch attest voor te leggen waaruit zou blijken dat de medicijnen die u inneemt van invloed zijn op uw geheugencapaciteiten, niettegenstaande u reeds sinds de dag van uw asielaanvraag in België op 27 februari 2012 onder medisch toezicht staat en u hiertoe dus de gelegenheid had.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een faxkopie van uw Georgische identiteitskaart en geboorteakte) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie aangaande de door u aangevoerde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij voert eveneens aan dat verwerende partij een appreciatiefout heeft gemaakt.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.1. Verzoekende partij merkt vooreerst op dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet wordt tegengesproken. Verder wijst verzoekende partij erop dat zij een medisch attest heeft bijgevoegd (bijlage 3 bij het verzoekschrift) dat zou aantonen dat zij onder een sterke medische behandeling staat en talrijke medicijnen moet innemen, onder meer het medicijn Cycloserine. Verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift eveneens een bijlage toe met als titel: “*Médicaments antituberculeux: effets secondaires et conduite à tenir*” (bijlage 6 bij het verzoekschrift) waaruit zou blijken dat de inname van Cycloserine hallucinaties, depressie en zelfmoord(neigingen) met zich mee kan brengen. Uit ditzelfde medisch getuigschrift zou eveneens blijken dat verzoekende partij aan een “*anxio-depressief syndrome*” heeft geleden, dat gepaard gaat met de voormelde symptomen. Daaruit kan worden afgeleid dat zij inderdaad aan geheugenproblemen lijdt, besluit verzoekende partij.

2.2.2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze uiteen wordt gezet waarom verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij omwille van de verdwijning van haar ouders een persoonlijke vrees dient te koesteren, en dat, wat betreft de medische problemen die zij heeft aangehaald, nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij omwille van één van de criteria van het vluchtelingenverdrag in haar land medische zorg zou zijn ontzegd. Haar opmerking dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet wordt tegengesproken, is dan ook desbetreffend niet dienstig.

Betreft de stelling van verzoekende partij dat zij door middel van het medisch attest en de bijlage wel degelijk kan aantonen dat zij geheugenproblemen heeft, verwijst de Raad naar en sluit hij zich aan bij het door verwerende partij uiteengezette antwoord in haar nota met opmerkingen: “*verweerder antwoordt dat het door verzoekster neergelegde medisch certificaat, een attest betreft dat bestemd is*

voor de Dienst Vreemdelingenzaken (9ter) en dat hoofdzakelijk haar medische toestand aangaande de TBC waaraan zij lijdt en de noodzakelijke medische behandeling hieromtrent wordt besproken in dit attest. Nergens echter uit dit medisch attest kan afgeleid worden dat verzoekster effectief aan geheugenproblemen zou lijden. Verweerder wijst er bovendien nog op dat dit medisch attest niet kan worden beschouwd als een uitgebreid psychiatrisch verslag. Het attest werd noch medisch, noch psychodiagnostisch onderbouwd. Hoewel in dit attest wordt verwezen naar een 'anxio-depressie syndrome' kan geenszins hieruit zo maar worden afgeleid dat verzoekster daadwerkelijk aan geheugenproblemen zou leiden. Bijgevolg wordt er geen causaal verband gelegd tussen verzoeksters medische toestand als TBC-patiënte en haar gebrekkige en vage verklaringen ..., die eerder te wijten zijn aan het feit dat verzoekster omtrent de ontvoering van haar ouders, daadwerkelijk niet op de hoogte is van de essentiële elementen. Namelijk, het feit of het gewone burgers, dan wel overheidsambtenaren waren die in juni 2011 bezochten, de reden van hun bezoek, waarom dat ze haar vader zochten, wie de personen waren die in juni 2011 nog verschillende keren zijn komen kloppen en of er na juni 2011 nog iemand naar het appartement is gekomen. verzoekster heeft hieromtrent evenmin geïnformeerd bij haar bureaus.

Wat betreft de bijlage aangaande de "Médicaments antituberculeux: effets secondaires et conduite à tenir" (TBC medicatie: bijwerkingen en voorzorgsmaatregelen), meerbepaald het geneesmiddel Cyclosérine "résponsabel d'un syndrome confusionnel avec hallucination, dépression voire suicide", dat zou zijn voorgeschreven aan verzoekster, merkt verweerder nog op dat uit deze bijlage enkel kan afgeleid worden dat dit geneesmiddel in bepaalde gevallen dergelijke bijwerkingen kan veroorzaken, zonder er verder informatie over verzoeksters persoonlijke medische toestand wordt gegeven, laat staan dat verzoekster aan deze bijwerkingen effectief zou lijden. Bovendien, wijst verweerder er op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens haar gehoor in staat was om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Verzoekster heeft, zoals hierboven aangehaald, gedurende de hele procedure geen enkel overtuigend attest neergelegd waaruit eventuele geheugenproblemen zouden kunnen worden afgeleid. ... Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat haar medische toestand haar ervan zou weerhouden volwaardige, duidelijke, volledige verklaringen af te leggen of zich omtrent haar situatie afdoende te informeren."

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij in haar beslissing, waar zij heeft gesteld dat verzoekende partij haar vrees niet kan concretiseren, geen rekening heeft gehouden met de subjectieve toestand waarin zij zich bevond/bevindt. Verwerende partij heeft haar problemen ten onrechte apart behandeld. Verzoekende partij haalt aan dat haar vrees voor vervolging in de volgende context beter begrepen kan worden: zij kon haar ouders niet terugvinden, onbekende mensen waren waarschijnlijk op zoek naar haar, zij was erg ziek en kon geen passende behandeling krijgen, zij moest tegelijkertijd voor haar eigen leven zorgen en naar haar ouders zoeken. Verzoekende partij stipt nog aan dat men zich kan inbeelden dat een jong meisje dat heel erg ziek is, en die vermoedt dat haar ouders werden ontvoerd, of dat zij zelf uit vrees zijn ondergedoken zonder haar iets te laten weten, zich in een heel bijzondere psychologische toestand bevindt. Bovendien, onderstreept verzoekende partij, kan er moeilijk van haar worden verwacht dat zij een klacht zou indienen bij de autoriteiten, aangezien het hoogst waarschijnlijk is dat die autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar haar ouders.

Verzoekende partij wijst er ten slotte nog op dat haar verklaringen bovendien overeenstemmen met de informatie in het verslag van 'Human Rights Watch' betreffende Georgië (bijlage 4 bij het verzoekschrift).

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat verwerende partij *in casu* heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij naar aanleiding van de verdwijning van haar ouders een persoonlijke vrees voor vervolging koestert, aangezien zij niet kon zeggen wie de mensen waren die in juni 2011 naar het appartement kwamen op zoek naar haar vader, zij evenmin wist waarom deze personen haar vader zochten, zij niet heeft geïnformeerd of er na juni 2011 nog iemand naar hun appartement kwam, hetgeen haar vrees relativeert, en verzoekende partij slechts een zeer vaag antwoord kon geven op de vraag wat zij vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst. Verwerende partij wijst er bovendien nog op dat, indien de toenmalige autoriteiten al verantwoordelijk zouden zijn geweest voor de verdwijning van haar ouders, de politieke situatie ondertussen volledig veranderd is als gevolg van de verkiezingen op 1 oktober 2012. Betreft de medische problemen die verzoekende partij aanhaalt, motiveert verwerende partij in haar beslissing dat deze problemen op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het vluchtelingenverdrag. Nergens blijkt immers uit haar verklaringen dat zij omwille van één van de vervolgingsgronden die zijn opgesomd in het voormelde verdrag, medische zorg werd ontzegd in Georgië. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij aangereikte elementen.

Verzoekende partij tracht de vaststelling van verwerende partij dat zij geen enkel element aanhaalt waaruit blijkt dat zij omwille van de verdwijning van haar ouders persoonlijk iets te vrezen heeft, te weerleggen door nogmaals haar problemen weer te geven en te verwijzen naar haar subjectieve, psychologische toestand, die het gevolg is van het geheel van al deze problemen. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de reeds weergegeven asielproblematiek niet volstaat om afbreuk te doen aan de verschillende motieven van de bestreden beslissing, en wijst er eveneens op dat het louter aanhalen van een (subjectieve) vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient immers steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Het louter verwijzen naar een rapport van 'Human Rights Watch', waarin de mensenrechtensituatie wordt geschetst in Georgië, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie, is evenmin voldoende om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Betreft haar opmerking dat niet van haar kan worden verwacht dat zij een klacht zou indienen bij de autoriteiten, verwijst de Raad naar hetgeen wordt gesteld in punt 2.2.4.2.

2.2.4.1. Waar verwerende partij motiveert dat, zelfs indien de toenmalige autoriteiten verantwoordelijk zouden zijn voor de ontvoering van haar ouders, uit de objectieve informatie waarover zij beschikt blijkt dat het politiek landschap in Georgië na de verkiezingen zeer ingrijpend is veranderd, argumenteert verzoekende partij dat de veranderingen in Georgië te recent en grotendeels theoretisch zijn. Verzoekende partij merkt op dat de meeste huidige bronnen waarop verwerende partij zich stoelt, dateren van 17 oktober 2012, hetzij twee weken na de verkiezingen. Daaruit kan volgens verzoekende partij moeilijk worden vastgesteld dat de situatie zo goed als stabiel is, zoals beschreven wordt in de bestreden beslissing. Verzoekende partij wijst erop dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de veranderingen in Georgië zich nog in het stadium van beloften bevinden en zij haalt aan dat men redelijk kan vermoeden dat de personen die destijds de politieke tegenstanders onder druk zetten, nog steeds heel wat invloed en macht uitoefenen in Georgië. Bovendien wordt er tevens kritiek geuit ten aanzien van de partij die de verkiezingen heeft gewonnen, onderstreept verzoekende partij. Dienaangaande verwijst zij naar en citeert zij uit twee krantenartikelen van 'Le Monde' (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij stelt dat zij derhalve niet genoeg vertrouwen heeft om de hulp en bescherming van haar autoriteiten in te roepen en zij besluit dat de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden nadat zij haar land is ontvlucht, niet van aard zijn om haar hoedanigheid van vluchteling in te trekken.

2.2.4.2. De Raad merkt op dat niet kan worden ontkend dat het politieke bestel in Georgië in een transitieperiode verkeert en dat de uitvoering en in praktijkbrenging van fundamentele bestuurs- en koerswijzigingen enige tijd zal vergen. Uit de motivering van verwerende partij, die gebaseerd is op objectieve, recente landeninformatie, kan desalniettemin worden afgeleid dat de verkiezingen van 1 oktober 2012, waarmee een einde kwam aan de hegemonie van de 'National Movement' van president Mikheil Saakashvili en de oppositie van gisteren vandaag de meerderheid is geworden, wel degelijk de fundamentele hebben gelegd voor een radicaal verschillend politieke landschap in Georgië. Dit blijkt onder meer, zo motiveert verwerende partij, uit het feit dat enkel naasten van of personen die lid zijn van de coalitie van Bidzina Ivanishvili deel uitmaken van de nieuwe regering. Verwerende partij somt in dit verband enkele personen op die reeds hun doorslaggevend belang op het vlak van de mensenrechten hebben bewezen, en die derhalve van betekenis kunnen zijn in een dergelijke koerswijziging. Het door verzoekende partij bijgebrachte rapport van 'Human Rights Watch' en de krantenartikelen van 'Le Monde', waarin onder meer gerept wordt over het verloop van de verkiezingen, de door het (vorige) regime uitgesproken bezorgdheid dat de oppositie zich niet aan de regels houdt, de levensloop van Bidzina Ivanichvili en de kritiek dat hij vooral de Russische belangen zou behartigen, vermogen geen afbreuk te doen aan deze vaststellingen, waarbij de Raad opmerkt dat het voormelde rapport dateert van januari 2012, hetzij voor de verkiezingen van 1 oktober 2012, die een radicale omwenteling van het Georgische politieke systeem teweegbrachten.

2.2.5. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus, met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus, met toepassing van artikel 48/4 van voormelde wet, kan worden toegekend. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige

schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst erop dat verzoekende partij zich niet dienstig op de schending van voormeld artikel kan beroepen, aangezien in de bestreden beslissing op omstandige wijze is uiteengezet dat verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij, omwille van de verdwijning van haar ouders, persoonlijk iets te vrezen heeft, dat, in dit verband, hoe dan ook blijkt dat de politieke situatie in Georgië sinds 1 oktober 2012 drastisch gewijzigd is en dat de door verzoekende partij aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria die vermeld worden in het vluchtelingenverdrag. Betreft de aangevoerde schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, volgens hetwelk de asielaanvraag, mits voldaan is aan bepaalde cumulatieve voorwaarden, geloofwaardig kan worden bevonden in het geval de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoot met stukken of andere bewijzen, wijst de Raad er nogmaals op dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze uiteen wordt gezet waarom verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij omwille van de verdwijning van haar ouders een persoonlijke vrees dient te koesteren, en dat, wat betreft de medische problemen die zij heeft aangehaald, nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij omwille van één van de criteria van het vluchtelingenverdrag in haar land medische zorg zou zijn ontzegd. Daarenboven is de bestreden beslissing op generlei wijze gebaseerd op het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden feitenrelaas. Gelet op deze vaststellingen, is haar verwijzing naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet niet dienstig.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 20 en 21) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 oktober 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT